

זה פשוט לגמרי: שלום או אבטלה, פשרה או רעב

ענופות קפואים

עכשיו הילד מוטל על הארץ ומקיא את נישמתו.

הפרופסורים לכלכלה והפוליטיקאים מתרועעים עכשיו שאין להם העזו או השכל לדבר על הנושא הפשוט הזה: שיש להתאים את היעדים הלאומיים ליכולת הכלכלית.

מכאן "חוסר התוכנית" מכאן אובדן העוצות. מכאן הרושם שאיש "שם למעלה" אינו יודע מה הוא עושה. מכאן ליל העופות הקפואים.

אם להשתמש ברוגמה שהעליתי אותה לאיפעם: מדינת ישראל דומה למנוע של פולקסוואגן. שהרכיבו עליו גוף של טנק מרכבה.

צריכים להקטין באופן ראסטי את המורכב על המנוע — וכה בשעה לעבוד, כשקירה וביעילות, כדי להגדיל בהרבה את כוחה המנוע.

זוהי כל התורה על רגל אחת. בשביל זה אין צורך ללמוד כלכלה במיכלת הארווארד. בשביל זה די בהחלט בשכל הישר.

ני עירור הפיתוח כבר למדו שצריכים להפסיק את ההתנחלות. אם רוצים להציל את עירור הפיתוח.

אם תיפסק ההתנחלות כליל, זה לא יהיה בגלל המחאות של מחנה השלום הרופס, אלא בגלל זעמם הגובר של מצביעי החרות, חסדי ארץ ישראל השלמה, תושבי עירור אלה.

זהו שיעור ראשון בכלכלה נכונה — שיעור שאינו נלמד בחוג לכלכלה של האוניברסיטה העברית בירושלים. וזוהי רק ההתחלה.

דינת ישראל אינה יכולה לשאת במעמסה הכבירה של צבא, העולה על זה של מדינות עשירות, הגדולות ממנה פי עשרה.

יש לקצץ את תקציב הביטחון — לא בעשרות מיליונים, לא במאות מיליונים אלא במיליארד דולר ויותר — לאלתר.

לשון אחרת: יש להוריד את צה"ל לדרגת כוח המסוגל להגן ביעילות על המדינה, מול פני אריב פוטנציאלי מצוי, לא פחות, ולא יותר.

לקצץ את סדר ההכוחות, לקצץ את החימוש, לקצץ את כל הפרוייקטים השאפתניים של מעצמת-על, לקצץ את כל הפונקציות שאינן שייכות לצבא החל בכלי-התיקורת הצבאיים וכלה ברכבות ובחלקאות.

תועמלנים ורזיונים יצרו בארץ מיתוס של תעשיית-נשק, מספרים על ייצוא גובר, על הישגים פנטסטיים המתבטאים בכל ענפי הטכנולוגיה, וכו'. אבל כל התישלות האיריה הזאת פועלת במחשכים, אינה כפופה לשום פיקוח של ממש, ואין העיתונות והכנסת מסוגלות כלל לחשוף את המתרחש בה.

אני מעז להינבא שבאחד הימים יתברר שזוהי אימפריה שיקרית, המבזיבה הון עתק, ושתישואותיה האמיתיות, בערכים ישראלים, אפסיות.

זה נוגע למטוסים, לטנקים ולהרבה נושאים אחרים, שמהם קולח רמנו הכלכלי כמו מעורק פתוח.

המעצמה הטכנולוגית מס' 1 בעולם — יפאן — אינה מייצרת נשק ואינה מחזיקה צבא הראוי לשמו.

כמו חיה אגדתית שתפסה את זנבה בסיה ומת, חילה לאכול את עצמה, כן בולעת המדיניות שלנו את המדינה.

משאבים כבירים — כסף וכח-אדם — מכווזים על החוקת צבא כביר, מנופת ובלתי-יעיל, על המילחמה בלבנון, על הקמת תשתית לסיפוח השטחים הכבושים.

התיאבון גדל עם האכילה. והאכילה גדלה עם התיאבון. המדינה השתגעה, הלאומנות והגזענות חוגגות — וכל זה עולה כסף, כסף, כסף.

שימעון פרס אינו יכול להגיד זאת, מפני שהוא כולא בממשלת-האחרות. יצחק רבין אינו אומר זאת, כי שום שר-ביטחון אינו מקצץ את הצבא. הכלכלנים אינם אומרים זאת, מפני שהם "עוסקים רק בכלכלה". את העניינים המדיניים הם "משאירים לדרג המדיני".

כיש ששכני אופקים ושדרות שמים קין להתנחלות, כן ישימו בני שכונת-התיקווה הלאומניים מחר קין לטיורף הלאומני של המדינה. כי האלטרנטיבה היא רעב.

צריכים להגיד זאת בצורה כרוטאלית וחד-משמעית. לפני המדינה עומרת ברירה: התאבדות כלכלית או שינוי היעדים הלאומיים.

בצורה פשטנית, אך נכונה: שלום או אבטלה, פשרה או רעב. אין זאת איריאולוגיה, אין זאת תיאוריה מופשטת. זוהי חוכמת-חיים פשוטה. רגע האמת מתקרב במהירות מסחררת. וזוהי האמת של רגע האמת.

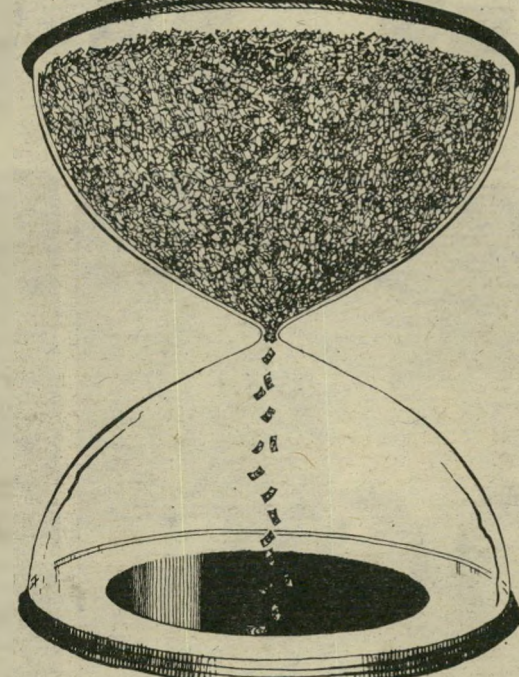
איש לא רצה לשמוע. הרי זה לא עמד על סדר-היום.

הפרדה בין שני הנושאים האלה היא שהביאה להתמוטטות הכלכלה הישראלית.

זה היה בלתי-נמנע. זה היה צפוי מראש. אחרים מאיתנו דיברו על כך כמשך השנים, עד שהיינו כעיני הכריות תוככים.

הפלא אינו שהמשק הישראלי קרס תחתיו והתמוטט. הפלא הוא שהתמוטט רק עכשיו. כי אלה הם חוקי-כביש.

המדיניות עולה כסף. הכסף הולך אחרי המדיניות. הכלכלה הלאומית אינה דבר העומד לפני עצמה. הכלכלה אינה

אלא השתקפות המדיניות הלאומית והחברתית במנחים כלכי-ליים, היא הראי של המדינה.

לכן זה מגוחך לדבר על הכלכלה, מבלי לדבר על המדיניות המתבטאת בה.

מה תגיד על אדם המגלח או המאפר את הראי, תחת לגלח או לאפר את פניו, המשתקפות בראי?

זה נכון לגבי כל מדינה, אך זה נכון שיעצתיים במדינה שבה בולע תקציב-הביטחון הגלוי והסמוי את חלקהארי של תקציב-המדינה, שהגיע למימרים מיפלצתיים.

מה שקרה למדינת-ישראל, ביחוד מאז 1967, הוא דבר פשוט, שהשכל הישר יכול לתפוס אותו בקל: קיבלנו על עצמנו משימות שאינן לסי כוחותינו.

כל אדם יודע, מנסינו האיש, שאם ינסה לחיות כמו רוטשילד בעודו מקבל משכורת של פקיד-דואר, יגיע בסופו של דבר לבית-הסוהר או לפתילה.

אם יאכל אדם פי כמה וכמה יותר מכפי שגופו יכול לעכל, הוא יגיע לבית-החולים או לבית-הקברות.

אם מציבה מדינה לעצמה יעדים מדיניים וצבאיים שהם בהרבה מעבר ליכולתה הכלכלית, היא מגיעה להתמוטטות ולחורבן.

וזוהו בדיוק מה שקרה למדינת-ישראל. היעדים הלאומיים שלה תפחו משנה לשנה, בלי כל פרופורציה. היו שעזרו לה בכך, המצב הבינלאומי, היחס של ידידיה והחולשה של אויביה גרמו לכך שלא עמד עוד מיכשול רציני בדרך להגשמת יעדים פנטסטיים.

כמו ילד, המוצא את עצמו לבדו בחנות של ממתקים, היא לא יכלה להספיק ללול, עד שמתהפכים בני-מעיה.

להילחם, לכבוש, לספח, להתנחל. להחזיק את, הצבא הרביעי בגודלו בעולם, להקים אימפריה של תעשיית-נשק, לפתוח במילחמה כדי לכונן, סדר-חדש" בארץ שכנה. להיות "מעצמה מרחבית", להתגרות במעצמות-על.

מילחמה, כך אמר צרפתי חכם. היא עניין רציני מדי ומכרי להשאירה בידי הגנרלים.

את זה כבר למדנו מנסינונו. הכלכלה, כך צריך לומר ישראלי חכם, היא עניין רציני מדי ומכרי להשאירה בידי הכלכלנים.

את זה אנחנו לומדים עכשיו. קל וחומר, כאשר אנחנו עוסקים בנושא שהוא שילוב של מילחמה וכלכלה.

כאן אסור לנו לסמוך על איש מהם — לא על הגנרלים, לא על הכלכלנים, ולא על הגנרלים המכוללים.

העניין כלי-כך רציני, עד שאסור לך לסמוך אלא על השכל הישר שלך.

ייתי מציע לך להפעיל את השכל הישר שלך קודם כל לגבי שאלה שבדואי מטרידה אותך, כמוני.

אך זה יכול להיות שלאיש אין תוכנית כלכלית? יש בארץ 500 כלכלנים מדופלמים ומוכשרים. אין ביניהם שניים המסכימים זה עם זה על סיבות המחלה ועל התרופה.

כולם מתימרים להיות בעלי תוכניות, וכל אחד מהם כותב ונואם ומתראיין עליהן, וכל התוכניות סותרות זו את זו. אך תוכנית אין.

הוא הרין לגבי הפוליטיקאים. ערב הבחירות ניפנף כל אחד מהם בתוכנית כלכלית, ומאז הבחירות הם כועסים עליך כאשר אתה מזכיר להם את תוכניותיהם. כשאתה מוציא מפיך את המילה תוכנית, הם מעוותים את פניהם ומעקמים את אפם, כאילו השמעת מילה גסה.

אבל הרי לא כל הפוליטיקאים מטומטמים. יש ביניהם בעלי רמת-אינטליגנציה בינונית סבירה, וגם אחרים שהם בהחלט חכמים ומביני-עניין.

אם כן, איך זה יכול להיות שככל החבורה הזאת אין איש המציע תוכנית אמיתית, ברורה ומוכנת, הפותרת את הבעיה — ולוא גם תוך שנה או חמש שנים?

מדוע כל החברה הזאת של פוליטיקאים, בירור קראטים ובלבלנים, יורשי הגנוים הכלכלי היהודי, אינם מסוגלים אלא להמציא את "ליל העופות הקפואים"?

שכל הישר יגיד לך, שהסיבה לכך אינה יכולה להיות העדר מיומנות, חוסר שכל או סתם טיפשות.

מוברחה להיות סיבה עמוקה יותר. אתה יכול להתפתות לפטור את העניין במליצה פשוטה, כמו: "זה הכל פוליטיקה".

בוודאי שזה הכל פוליטיקה, אך מדוע הפוליטיקה מונעת פיתרון, מונעת תוכנית? הרי הגיוני יותר לחשוב שכל אחד מן הכוחות הפוליטיים יהיה מעוניין להמציא פיתרון אמיתי, כדי להתהדר בו ולהוכיח לציבור שהוא-הוא הכוח הגואל, שהביא את הישועה?

מוברחה להיות סיבה פוליטית המונעת זאת. כלומר: התרופה למחלה צריכה להיות כזאת שלא כדאי להם לפוליטיקאים, לדעתם, לדבר עליה בגלוי, או אף לחשוב עליה בסתר, מפני שהיא תהרוס את הקאריירה שלהם.

כך אומר השכל הישר. וזוהי גם האמת.

ש תופעה ישראלית, המשותפת כמעט לכל הישראלים, זהו מעין קצר של השכל הישר.

מני וגמור עם הישראלי להפריד הפרדה מוחלטת בין שני דברים, שהם שני הצדדים של מטבע אחד: באשר מדברים על "מדיניות החוץ והביטחון" — שוכחים את הכסף.

כאשר מדברים על הכסף — שוכחים את "מדיניות החוץ והביטחון".

נאמת בכנסת אלף נאומים, וחלק גדול מהם היו מוקדשים לנושא זה. בכל פסע היתה לי ההרגשה שאני מדבר אל הכותל המרשים, שמאחורי דוכן-הנאומים, התגובה היתה תמיד נועמת.

חבריה-הכנסת — חברי כל הסיעות — הגיבו בנוסח: "עכשיו מדברים על מדיניות הביטחון, מה אתה בא ומקשקש על כלכלה?" או: "עכשיו מדברים על כלכלה, מה אתה מנניס כאן עניינים של מדיניות חוץ וביטחון?"

לפעמים זה נאמר בהבעות-פנים, לפעמים בהערות ידירותיות, לפעמים בקריאות-ביניים נרגזות. לפעמים זה נאמר גם ברחמנות: "המוח שלך עובר רק על נושא אחד: לא חשוב מה הנושא העומד על סדר-היום — אתה מדבר על מילחמה ושלוש!"

ואני, לבושת, הודיתי, אכן, הנושא שעמד על סדר-היום היה כלכלי, ואני דיברתי על מילחמה ושלוש.